

La humanitat

Any II : Núm. 184
Barcelona, 13 de juny de 1933

Redacció i Administració, Pelayo, 56 segon 1-1 Telèfons 16407 i 16408
Imprenta: Muntaner, 49 1-1: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

CLIXES DE LA POLITICA ANTIESTATUTARIA

El senyor Fanjul

Es un general, tot un general, res més que un general...

En el vell règim, el senyor Fanjul era una personalitat. En la República havia intentat també atribuir-se la representació de l'Exèrcit, però el president Azàña, en una breu intervenció el va tallar de cop: —Aquí no parla en representació de l'Exèrcit més que el ministre de la Guerra...

El senyor Fanjul, no s'avé a aquesta cosa. Ell és general, porta una jaqueta, i usa barba i bigoti. Per tots aquests motius és ben clar que ha de tenir un relleu patriòtic més acusat que els altres.

Però aquests diputats, algun dels quals ni porta corbata, no arribaran a entendre-ho mai... Llàstima d'un Pavia que els escombri...!

El senyor Sánchez Román

No amaga la cara; no es diu federal, ni es diu autonomista, per a després negar les conseqüències d'aquesta declaració.

Ell és partidari d'un Estat fort, absorbent, d'un unitarisme declarat i franc.

Parla fredament, amb gestes reposats, i amb grans dots de polemista, i amb intenció penetrant i danyivola, que revolta. Serà un adversari que donarà joc.

El senyor Alvarez (Melquiades)

Es el mateix? Es aquell D. Melquiades Alvarez d'abans? Sí, sí, però de quina època?

Un dia va dir "la revolució és santa, és sagrada, és necessària", i als tres mesos, va demanar un aplaudiment per a Alfons de Borbó, aleshores rei d'Espanya.

Tot el seu afany fou el de voler, segons deia, democratitzar la Monarquia, per a poder allunyar la República. Fins quan la revolució era ja gairebé al carrer, ell, volia democratitzar la monarquia.

Ara, en la República, es troba sol. Canta i ningú l'escolta. Fa gestos estudiats, recargolats, imperatius; s'aixeca com un "tribuno", es contrau, sua com abans, tot ho fa com abans i en lloc de l'èxit d'abans, sols troba la ironia, el cansanci i la indiferència.

Res, que aquestes Corts s'han de dissoldre!

El senyor Abili Calderón

Heu-vos-el aci! Es tracta d'un ex-ministre de la Monarquia. Es aquell home cèlebre de la "honradez palentina" sense h. S'asseu al costat del senyor Alba, arrupit, esperant l'hora propícia d'entorpir els debats. Llàstima que sia tan poqueta cosa, perquè de mala intenció n'hi sobra...

Fou un servidor humil de la monarquia; una de les nul·litats que feien d'instrument. Allí era, ell, alguna cosa. Va arribar a ministre! Quins temps aquells...!

—Aquest home, ministre?

Recordem aquella frase lapidària que Lorenzo Benito, quan era governador de Girona, va escriure en un àlbum, un jorn que diuen havia begut amb excés, ço que li feia el pensament encara més lúcida:

—"Otros más burros que yo lo han sido..."

Tal vegada, tanmateix, això no ho podria dir el senyor Abilio.

LA CAIGUDA DE BRUNING

—MITJA VOLTA A LA DRETA, MAR!

Discurs i acords de l'Assemblea de Parlamentaris. — Programa del Partit Federal. — Compromisos de l'Aliança Republicana. — Declaracions repetides dels caps dels Partits polítics espanyols. — Discursos al Ritz en ocasió de la visita dels intel·lectuals castellans. — Pacte de San Sebastian. — Decrets de la República restablint la Generalitat i dissolent les Diputacions provincials...

República, règim de llibertat i de democràcia. — Fecunda transformació.

Per lògica, per lleialtat, per la grandesa d'un nou i lliure Estat espanyol, l'Estatut de Catalunya ha de sortir triomfant de les Corts de la República

També a Bèlgica les dretes fan de les seves

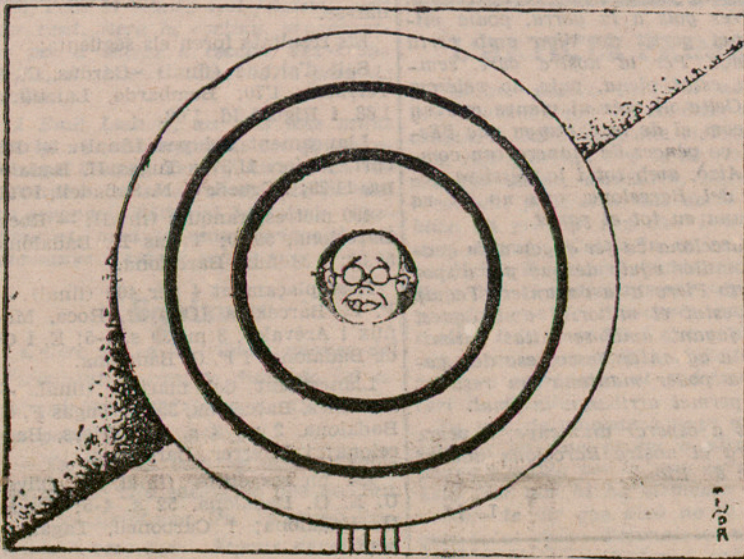
A Eva Wright, mare de dos dels condemnats, a Scottsboro, no li deixen defensar els seus fills

Present està en la memòria de tots els incidents que, com a senyal de protesta pel procés d'Scottsboro, s'han produït en diferents indrets del món. Nou infelïços negres, menors d'edat tots ells, sota el pes d'una acusació pueril, varen ésser condemnats a mort, víctimes de l'odi a la raça de color pel tribunal d'Alabama. Aquesta condemna promogué una protesta mundial i l'afar passà a la Cort Suprema de Washington.

Eva Wright, mare dels condemnats, Roy Wright, de 14 anys, i Andy Wright, de 18 anys, ha emprès un viatge a Europa per a explicar a l'opinió de diferents països la monstruositat de la sentència.

Ha estat a Alemanya, Txecoslovàquia, Àustria, França i Suïssa. En entrar a Bèlgica s'ha trobat amb que el Govern havia prohibit la seva entrada al país per considerar-la perillosa per a la pau pública. Malgrat les actives gestions fetes per elements democràtics de Bèlgica, l'acord prohibitiu ha estat mantingut i Eva Wright s'ha vist reconduïda a la frontera.

A Bèlgica aquest fet ha produït forta excitació i fins s'han registrat manifestacions públiques contra les dretes, les quals són les que han inspirat l'acord del Govern.

S'organitza per aquest vespre una manifestació d'adhesió a l'alcalde de la ciutat, Dr. Aiguader

La Comarca d'Esquerra, de Barcelona, ha organitzat per a avui, dia 13, a les vuit del vespre, una manifestació d'adhesió al batlle popular doctor Aiguader.

Han estat convocades a tal acte totes les entitats del Partit, i es prega que es donin per convidades per aquest avís les que no hagin rebut la convocatòria.

Lloc de reunió: Plaça de la República, les vuit del vespre.

CAUSA SENSACIONAL

Encara hi ha condemnades a la pena de mort

Oviedo. — A Castropol, la Sala de l'Audiència dictà sentència de mort contra Vicents López, de seixanta-sis anys, que el 14 de juliol de l'any passat matà la seva muller amb un ganivet d'escorxadador. Quan ocorregué el crim, feia deu anys que els esposos vivien separats. La víctima s'anomenava Elena González, i havia prohibit entrar a casa seva a Manuela González Rodríguez, de quaranta-quatre anys. Segons el fiscal, entre Manuela i Vicents planejaren la mort d'Elena. Sembla que els mòbils del crim per part de Vicents foren l'enemistat amb la seva muller i el propòsit d'impedir que fes testament a favor d'Avellà Méndez, que treballava per a ella com jornalier. La nit d'autes, Manuela desvetllà el nen Antoni Pastor, que vivia amb ella, i l'obligà a acompanyar-la fins a casa d'Elena. Amb ells anava Vicents, qui utilitzant una barra de pi doblegà els barrots d'una finestra, per la qual entrà el nen i obrí la porta. Entrà Vicents i es dirigí a l'habitació d'Elena i li donà una punyalada al coll. Els processats negaren, però la prova fou acusatòria. El Jurat dictà veredicte de inculpabilitat. La Sala condemnà el Vicents a pena de mort, i a Manuela, com còmplice, a catorze anys, vuit mesos i un dia.

Que es posi d'acord amb ell mateix

En discutir-se la Constitució que fou aprovada, el senyor Sánchez Román, que ara la qualifica de centralista, va dir aquestes paraules:

"Hay, por tanto, una expresión de soberanía que comparten las regiones con el Estado, el Poder público con el Poder regional, y este sistema no es ya federalismo, es federalismo subrayado y elevado a la enésima potencia. Yo tenía la sensación de que esta Cámara, enjuiciando un problema de tanta gravedad como el de federalismo o no federalismo de la República española había sentido inquietudes—yo no digo siquiera que se haya decidido en un sentido o en otro—que luego ha visto desvanecerse por completo en un momento en el que el dictamen de la Comisión hace federalismo mucho más allá de cualquier ejemplo que, en condiciones de similitud histórica, os pudiera presentar de todos los cuerpos políticos que han ido elaborando Constituciones modernas."

La discussió del Partit Radical-socialista

Unes paraules amb Ortega i Gasset

Eduard Ortega i Gasset, escritu en una taula de la secretaria del Congrés.

Munts de cartes, sobres esquinçats, una muntanya de paper davant dels seus ulls.

—Tot això, amic, és la correspondència d'avui...?

—No me'n parlem...

—Però és que és veritat el vostre reingrés al partit radical-socialista?

—Reingrés?... Qui han de reingressar en tot cas, són els altres...

Ortega, aleshores, abandona el treball, es treu les ulleres i ens diu:

—El Congrés de Santander és nul. Solament entre quatre delegats portaven més de 20.000 vots. Alguns delegats van votar contra el manament que portaven de les seves agrupacions. Hi ha hagut votants que han condicionat els seus vots a la resolució favorable, pel Govern, d'aquest o de l'altre assumpte d'interès local...

—Doncs, si que està bé el partit...!

—Aquest Congrés es va organitzar d'una manera burda, caciquil. Fou un Congrés de dissidents, que han fet un nou partit. Els principis ideològics, els reglaments, els estatuts, tot fou transgredit.

—I de l'expulsió del senyor Domingo i Albornoz de l'Agrupació de Madrid.

—Oh; aquesta és ferma! Estava dintre de les seves facultats; la votació fou unànime. Les agrupacions locals són autònomes i sobiranes segons els Estatuts del Partit. Nosaltres ara reorganitzarem aquest... Mireu, tot això, són lletres d'organismes locals d'arreu d'Espanya.

I, el senyor Ortega, torna a muntar-se les ulleres i segueix escrivint...

El mestre Falla ens ha resultat un cavernícola

Rebutja un homenatge, perquè els catòlics passen moments d'amargor

Sevilla. — El compositor mestre Falla ha tramès una carta al periòdic "La Unión", on explica per què no accepta l'homenatge de l'Ajuntament. Diu que si ara hom nega a Déu oficialment, tot homenatge ell no el pot acceptar perquè els catòlics d'Espanya, travessem moments d'amargor. Fa pública confessió de les seves conviccions catòliques, avivades ara per les circumstàncies.

"Aun cuando mis creencias —acaba— me impiden aceptar el homenaje que organiza el Ayuntamiento, agradezco el propósito de los organizadores."

—Quina relliscada! Ni que fos en Carrasco i Formiguera!